

34. fejezet - Voldemort kürtője

A

kastélyra leszállt az éjszaka. Az utóbbi egy évben állandósult nyomasztó, nyálkás köd beburkolta az egész birtokot. A hetedik emeleten, a meleg fénnyel lobogó, megbüvölt fáklyák fényében Harry, Ron és Hermione a Szükség Szobájának ajtaja előtt álltak. A falban végre megjelent a már jól ismert, boltíves ajtó, amely ezúttal sokkal titokzatosabbnak tűnt, mint eddig bármikor. Úgy érezték, a lehetőségekhez mérten felkészültek a régen várt feladatra. Elhatározták, hogy mindent megtesznek, hogy sikerrel pusztítsák el Voldemort odabent rejtőző horcruxát.

A hatalmas, raktárváros-szerű helyiségbe lépve először tanácstalanul nézelődtek. Akármerre fordultak, mindenhol feltornyozva álltak a tönkrement bútorok, halmokban heverték a különféle ruhadarabok, egymásra pakolva tornyozódtak a különféle könyvek, a furcsa, szedett-vedett tárgyak és lim-lomok, amik teljesen betöltötték a jókora helyiséget.

- Valahol el kellene kezdeni... - morogta maga elé Ron.

A bejáratától kiindulva három szélesebb utca indult meg a csarnok tulsó vége felé, ám számtalan kanyargós ösvény kigyózott keresztül kasul közöttük is, még áttekinthetlenebbé téve a körülöttük uralkodó káoszt.

- Lássunk neki a felderítésnek! Mindegyikünknek jut egy-egy főfolyosó, aztán bejárjuk a többit is, ha nem járunk sikerrel - ragadta magához a kezdeményezést Hermione, látva a többiek határozatlanságát. - Ha mindent alaposan megvizsgálva végighaladunk a terem tulsó végéig, a felderítő bűbájok jelezni fogják, hol koncentrálódik leginkább a mágia. Azokon a pontokon kell elkezdni a próbálkozást.

A fiúk beleegyezően bólintottak. Örültek, hogy a lány átvette az irányítást, hiszen végül is ő tanulmányozta a varázstér-kezelő varázslatot. Nekivágtak a számukra kijelölt útvonalnak.

Harry lassú léptekkel haladt. Figyelmét igyekezett a pálcája által közvetített mágikus rezgésekre koncentrálni, de ez jóval nehezebb volt, mint képzelte. A plafonig érő kupacok inogtak és roskadoztak a rengeteg tárgytól, amit a diákok és feltehetőleg a tanárok némelyike rejtett el itt az eltelt évszázadok alatt.

Eddig egyszer sem szentelt nagyobb figyelmet az itt található holmiknak, amikor a szoba ezt a formáját mutatta számára. Ezúttal ráadásul olyasmit kerestek, ami szabad szemmel láthatatlan, sőt, nem is tartózkodik jelenleg a helyiségben, mégis alig tudta elszakítani tekintetét a sok kacattól. Igyekezett a kereső varázslatra koncentrálni, amit Hermionétól tanultak, de nem volt könnyű dolga. Az iskolát és a birtokot védő hoptanálás-gátló tér, az épületet teljesen átható mágia, és az önmagában is varázslattal létrehozott Szükség Szobája egy erős, mágikus alapzajt gerjesztett az egész helyiségben. Hogy még bonyolultabb legyen a helyzet, az elrejtett tárgyak többsége szintén rendelkezett különleges képességekkel. Folyton magára vonta valami a figyelmét. Többször is felperdült az orra előtt néhány fogas frízbi, egyszer hangosan megkondult a háta mögött egy régi állóóra, később magasba röppent és majdnem elütötte egy derékba tört nyelű seprű, és egyszer keresztülrohant előtte a Szörnyek Szörnyű Könyvének egy csapat elvadult példánya is. Sokáig tartott, amíg megközelítette a terem tulsó végét.

Ekkor hangos csattanás törte meg a csendet.

Harry futva megindult a zaj felé vezető legközelebbi ösvényen, szaladva a közlekedést akadályozó kupacok között. Átvágott a másik széles utcán, de ott nem látott semmit, így rohanni kezdett a terem vége felé, ahonnan szaladó léptek dobbanásai hallatszóttak. Az út végén befordulva furcsa látvány tárult a szeme elé. Hermione kivont pálcával, lihegve állt egy ember nagyságú, alabástrom színű bástya előtt.

- Hol van Ron? - nézelődött tanácstalanul.

- Azt hiszem, ez itt ő - mutatott a lány az óriási sakkfigurára.

Ahogy Harry közelebb ért, mintha felismerni vélte volna Ron pulóverének mintázatát a sakkbábú szürkés, márvány erezetében.

- Mi történt?

- Sejtelnem sincs - rázta a fejét Hermione. - Megpróbálom feloldani.

Harry alig tudta követni mozdulatait, amint jó néhány nonverbális varázslatot kipróbált a sakkfigurán, mire az egyszer csak hullámszerűen kezdett, és egy rövid ideig tartó metamorfózis után, Ron alakja bontakozott kis belőle. A fiú, kábán nézett körül.

- Mit csináltál?

- Ezt én is kérdezhetném, Ron Weasley! - vetette a szemére a lány ingerülten. - Mi a fene volt ez? Agyadra ment a sakk?

- Miről beszélsz? Én csak megnéztem ezt a szépen faragott készletet. - Ron a mellettük lévő polcon heverő csontberakásos sakk-készlet dobozára mutatott. - Mire felnéztem, már itt álltal rám szegezett pálcával...

- Ron, ne idegeskedj, és ne nyúlj hozzá még egyszer! - szólt rá Harry, mert a fiú keze ismét vészesen közeledett a veszélyes tárgyhöz. - Az a készlet meg van átkozva.

- Hogyan???

- Helyetted egy életnagyságú bástyát találtunk itt az előbb.

Barátja zavartan lesütötte a szemét.

- Ne haragudjatok. Nem tudtam...

- Ron, erre most nincs idő. Inkább folytassuk a keresést! - indítványozta Hermione. - Ti találtatok valamit?

Mindkét fiú tanácstalanul megvonta a vállát.

- Nagyon nehéz kiszűrni ezek között a holmik között...

- Várjatok, van egy ötletem!

Hermione sorra vette az alapvető semlegesítő varázslatokat, és minden irányban elvégezte őket. Először egy *Finite Incantatem* hangzott el, amit nyomban utána egy *Immobilus* követett. Az első után néhány pillanatra mozgalmasság, zúgás, kongás és zibongás támadt körülöttük, melybe furcsa módon még állathangok is keveredtek. A következő varázslat azonban ismét mozdulatlanra dermesztette a különböző reakciókat produkáló tárgyakat. Az imént magasba röppent fogas frízrik, és a törött seprű még csattant egyet a terem padlóján, azután újra csend lett.

- Ez szép volt! - dicsérte meg Ron széles mosollyal barátját, remélve, hogy kiköszörülheti a tekintélyen esett csorbát.

- Kezdjük előlről. Most biztosan könnyebb lesz - javasolta Hermione, és mindhárman visszafordultak, hogy ismét bejárják a rájuk kiosztott útvonalat. Harry és Ron a két szélső folyosón haladva ezúttal sem jártak sikerrel. Amikor ismét találkoztak a bejárat közelében, automatikusan elindultak a lányt követve a lomok között húzódo közepső ösvényen.

Hermione a terem közepén álldogált, és a padló mintázatát alkotó kövekből kirajzolt koncentrikus körök középpontjánál vizsgálódott.

- Találtál valamit?

- Azt hiszem, igen. Itt kell lennie.

Harry is megvizsgálta a helyet, amit a lány mutatott.

- Nem vagyok biztos benne, de itt mintha tényleg más lenne valami.

- Alig érezni a különbséget, ugye? Lássuk, azt találtuk-e, amiért jöttünk.

Hermione a pálcáját a homlokához érintette, és utána a padló középpontjára mutatva egy furcsa hangzású, idegen nyelven varázsigét kezdett mondani. A varázspálca hegyénél alakot öltött Hollóháti Hedvig kristály fülönfüggője. Pontosan olyan volt, mint amit a festményen is viselt. Amikor teljesen kiélesedett a kép, a levegő remegni kezdett körülötte, és miközben a felidézett vízi semmivé foszlott, érdekes jelenség bontakozott ki előttük.

Először csak egy apró pont jelent meg, mely körül vibrálni kezdett a levegő, akárcsak a sivatagban felszálló forróság. Ahogy a lány folytatta a varázslást, fokozatosan ellipszisformát vett fel, egyre tovább növekedett, míg végül majdnem két méteres lett. Úgy festett, mintha egy szokatlan formájú ajtó nyílt volna a levegőben. Kontúrja egyáltalán nem volt, csak a furcsa vibrálás vont ovális keretet köré. Belsejét sűrű, tejfehér, enyhén gomolygó felhő töltötte be.

Mindhárman csodálkozva körüljárták a jelenséget. Érdekes módon, csak az egyik oldalról volt látható a kapuféle, oldalról ovális tükörhöz hasonlított leginkább, de mögé kerülve egyszerűen semmit nem láttak belőle, mintha ott sem lett volna.

- Úgy látszik, csak a megnyitás oldaláról érzékelhető - magyarázta Hermione. - Nem ilyennek képzeltem.

- Na, mi lesz, bemegyünk? Ki kezdi? - lelkesedett Ron kissé erőltetett könnyedséggel hangjában.

- Óvatosnak kell lennünk - intette le a lány.

- Én megyek előre - döntötte el a vitát határozottan Harry, és előre lépett.

- De Harry, odabent akármi lehet!

- Pontosan. Éppen ezért megyek be én. Az én feladatom, és nem akarom, hogy ti kockáztassatok helyettem.

- Nem mehetsz be oda egyedül - állt Hermione mellé Ron is.

- Csak felderítem a terepet. Ha tíz percen belül nem térek vissza, Ron hívjon segítséget. - Mielőtt még a lány közbeszólhatott volna, hozzá fordult. - Ha bezáródna az ajtó, csak neked van esélyed újra kinyitni. Maradnod kell.

- Ne tegyél semmit, amíg nem tájékoztattál minket! - Hermione aggódva tördelte a kezét.

- Rendben.

Harry jobb kezét óvatosan kinyújtotta és belemerítette a tejszerű ködbe. Nyirkos levegőt, és hűvöset érzett, semmi mást. Karját és fél oldalát máris elnyelte a tejszerűség. Félig visszafordult a barátaihoz.

- Óvatos leszek - mondta, és ismét belehatolt a gomolygó fehérségbe.

Ahogy arcát belemerítette és beszívta a hűs, párás levegőt, önkéntelenül a dementorok által keltett köd jutott az eszébe. Erősen koncentrált rá, hogy észben tartsa, hogy Voldemornak nem lehetett módja rá, hogy észrevétlenül dementorokat juttasson be az iskola falai közé. A mindent kitöltő, alakatlanul gomolygó fehérségben a saját kezét is csak halványan látta.

Óvatos mozdulattal átlépett az ismeretlenbe, ám lába a túloldalon nem talált szilárd talajra. Csak annyit érzett, hogy átesik a nyíláson, majd szédületes tempóban zuhanni kezd lefelé.

Erre nem volt felkészülve. A rátörő pánikot szerencsére néhány pillanat alatt sikerül legyűrnie, és egyetlen mozdulattal kitorászni kezdett vállán átvetett feneketlen tarisznyában. Áldotta az esztét, amiért egy hirtelen ötlettel vezérelve magával hozta versenyseprűjét is. Igyekezett nem gondolni rá, hogy bármelyik pillanatban becsapódhat valamibe, és feltornázta magát az előbányászott mágikus repülőeszközre. Felfelé rántva a seprűt végül sikerült megállítania a zuhanást. Megállt körülnézett a ködben, és megpróbált lebegve tájékozódni.

Sejtelve sem volt róla hol van, és mi veszi körül. Bármerre nézett mindenütt egyforma fehérséget látott, semmi támpontot nem talált, hogy visszataláljon a bejáratához. Egy tájoló bűbájjal sikerült meghatároznia az északi irányt, és magában a Szükség Szobájának elhelyezkedését számolgotva megindult felfelé. Pálcáját előkapva többféle varázslatot

is kipróbált, de csak a *Reducto*-nak vette hasznát, mert a taroló átoktól legalább néhány méternyi területet tisztábban látott maga előtt. A gomolygást fűrkészve igyekezett kitalálni valamit. Észrevette, hogy kissé jobbra fölötté valamennyivel ritkábbnak látszik a fehérség. Arra vette az irányt, és egy idő után kibontakozott előtt az ovális átjáró, melyen barátai aggódó arca kémlelt befelé. Éppen csak félre tudtak ugrani előle, ahogy seprűjével besuhant a Szükség Szobájába.

- Te repültél? - álmélkodott Ron.

- Mit történt, Harry? Mi van odabent?

Harry lekászálódott a seprűről, és csalódottan megvonta a vállát.

- Sejtelmem sincs, ugyanis nem látni semmit. Egy óriási szakadék, vagy valami hasonló fölött vagyunk, ugyanis legalább ötven métert zuhantam, mire elő tudtam szedni a seprűt.

- Mázlista vagy haver!

- Hát nem tudom, alig találtam vissza - csóválta a fejét.

- Megpróbáltuk eltüntetni a ködöt, de csak a tarolás vált be valamennyire.

- Jó ötlet volt, ugyanis ez vezetett vissza. Én is ezt használtam, de csak néhány métert látni tőle. - csóválta a fejét Harry. - Így esélyem sincs rá, hogy megtaláljam a horcruxot, és valami csapdába is könnyen belefuthatok.

- Az elsőt máris megúsztad - vigyorgott Ron. - Még jó, hogy nálad volt a seprű!

- Nem követhetünk el még egy ilyen hibát - morfondírozott Hermione. - Muszáj valahogy megszüntetni ezt a fehérséget...

- Van egy ötletem! - Ron a nyíláshoz lépett, és a ködre szegezte pálcáját. - *Evapores!*

- Látszik, hogy sosem figyeltél bájtalanon Ron. Ez csak folyadékokra, és a majdnem szilárd anyagokra hat. Valami mást kell kitalálni... Amíg bent voltál, már csomó varázslatot kipróbáltam. Még *Vingardium Leviosava*-val is kísérleteztem, pedig sejtettem, hogy még ha sikerül is felemelnem, amint megszűnik a hatása az egész felhő visszaereszkedik.

- Megvan! Ez működni fog! - kiáltotta lelkesen Ron, és barátait félretolva a nyílás elé állt. - *Aerofraesio!*

A tejszerű, sűrű felhő először csak megritkult, majd fokozatosan elhalványodott. Nemsokára teljesen eltűnt, megtisztítva az előttük elterülő néhány száz métert. A levegő friss lett és enyhe virágillat áradt a nyílás túoldaláról.

- Ezt hogyan csináltad? - néztek rá elképedve.

Ron büszkén kihúzta magát, majd kissé szégyenlősen lesütötte a szemét.

- Anyától láttam. Egyszer Fred és George egy csomó tárgya-gránátot robbantottak fel a konyhában, mert nem akartak tökfőzeléket ebédelni. Végül persze nem úszták meg...

- Ezt megjegyzem! - mosolyodott el Hermione, és magában Harry is hálát adott Mrs. Weasleynek, amiért ilyen gyakorlatiasan neveli a fiait.

Ahogy eloszlott előttük a varázstér egy részét kitöltő köd, óriási üreg tárult eléjük. A több száz méter széles kürtő leginkább egy óriási kúthoz hasonlított, bár a szélein még mindig a gomolygó ködfal állta a tekintet útját. Fölöttük halvány derengés áradt a szürkés hófelhőkre emlékeztető mennyezetből. Lefelé nézve is megállapíthatatlan volt a kürtő kiterjedése, a szakadék mélye ugyanis szürkés homályba veszett.

- Nem hinném, hogy Voldemort akkor hozta létre ezt a helyet, amikor a Véres Báró látta idejönni. Ez nagyon kidolgozott varázstér, sok időbe telhetett az elkészítése.

- Szerintem akkor csinálta, amikor még itt tanult. Talán megirigyelte Mardekár alkotását, a Titkok Kamráját, és ő is valami maradandót akart létrehozni a Roxfortban - elmélgedett Harry.

- Ezt el is tudnám képzelni - bólogatott Ron.

- A horcruxot viszont elhozhatta akkor, amikor Dumbledore-nál járt. Lehet, hogy csak arra várt, hogy megszerezze, amit egyszer majd itt fog elrejtteni.

- Ez most úgysem számít. Körülnézek, és megpróbálom eloszlatni a maradék ködöt odabent, hogy elkerülhessük a további meglepetéseket.

Harry seprűre pattant, és átsuhanva a nyíláson megindult előre, a szemközti szürkéségbe. Ahogy ismét a ködfal közelébe ért, kipróbálta Ron varázslatát, ami ezúttal is működött. Ahogy lassan szétfoszlott előtte a fehérség, egy alaktalan fekete foltot pillantott meg a távolban. Érezte, hogy csak ott lehet amit keres, ezért rögtön arrafelé vette az irányt. A szürkületben egyre élesebben rajzolódott ki az előtte lebegő, jókora fekete tömeg. Ahogy a közelébe ért végre felismerni vélte mit lát.

Egy két méternél is nagyobb kőszobor állt előtte. Valójában bizonyára lebegett, ugyanis semmilyen alátámasztást, vagy bármilyen rögzítést nem érzékelt körülötte. Alaposan megszemlélte, és biztonságos távolból körberepülte, amit talált. A három kígyófejű lény mindhárom fejének szája harapásra nyílt, kivillantva éles méregfogait, és villás nyelvüket. A bestia szürke kötestét fekete tigriscsíkok mintázták. Azelőtt sosem látott ilyen lényt, mégis szinte biztos volt benne, hogy egy runespoor az, amit lát.

Azért volt bizonytalan, mert a Hagrid óráin hallottakkal ellentétben, ennek a lénynek két hatalmas, erős, sárkányokra emlékeztető szárnya nőtt ki törzse két oldalából, és mindhárom feje tetejéről kiindulva apró, éles pikkelyek sorozata vonult végig a testén, egészen a farka hegyéig. Nehezen tudta felidézni a tanultakat, de a mű vagy egy nagyon kreatív szobrász alkotása volt, vagy a szobor modellje lehetett a veszélyes fajok tiltott keresztezésének gyümölcse. Úgy emlékezett, hogy ez a varázslény a régi feketemágusok kedvelt háziállata volt, hiszen a párszaszájú varázslók tudtak velük kommunikálni. Biztos volt benne, hogy komoly oka van annak, hogy itt találja. Ahogy óvatosan közelebb

merészkedett, az állat teste alatt megpillantott egy összetört tojást, amelynek szilánkjai közül halvány, zöld fény szűrődött ki. Mielőtt még közelebb merészkedett, megidézte ragyogó patrónusát, hogy meggyőződhessen róla, nem védi-e erőtér a tárgyat. A fénylő szarvas könnyed szökelléssel körülsuhanta a szobrot, és megállt a hasa alatt, a tojás mellett. Harry odarepült, megnézni mit bocsátja ki a gyenge fényt. A tojáshéj repedési közt éppen akkora rés tátongott, hogy bekukucskálhatott rajta.

Hollóháti Hedvig kristály fülönfüggői feküdtek a tojás belsejében. A két ékszert egy zöld fényel izzó, fénylánc kötötte össze, ami fluoreszkálva bocsátotta ki magából a kísérteties ragyogást.

Harry távolabb repült, és ismét megkerülte a szobrot, miközben azon törte a fejét, hogy lásson neki a horcrux megszerzésének. Ahogy messziről szemlélte a lényt, egyre inkább érezte, hogy túlságosan élethű ez az alkotás. Bőrén az apró ráncok, a mozgásban megörökített test minden porcikája teljesen valóságosnak látszott. Úgy érezte, mintha szemei állandóan őt figyelnék, és a bestia mindjárt meglebbenti a szárnyait, vagy utána kap valamelyik fejével. Megpróbálkozott egy *Invitoval*, bár tisztában volt vele, hogy nem fog működni, aztán lebegtetéssel is kísérletezett, végül azonban arra a megállapításra jutott, hogy akárcsak a barlangban, csak egyetlen megoldás van. Kizárólag kézzel lehet elvenni az ékszert a tojásból, és valószínűleg akkor jön a neheze. Most már biztos volt benne, hogy a bestia meg fogja támadni, ha megérinti a horcruxot. Nem volt meggyőződve arról, hogy egy szobor fog életre kelni, vagy egy kővé változtatott lény válik ismét élővé, de ez most már nem is számított.

Még egyszer végiggondolta a helyzetet, és úgy döntött, meg kell próbálnia. A Trimágus Tusán már sikerült kicseleznie egy feltűzelt sárkányt, ezért reménykedett benne, hogy talán most is jó esélyei vannak. Összeszedte magát, és elszántan a tojáshoz röppent. A középső kígyószerű fej félelmetes méregfogai mindössze fél méterre voltak a tojástól, melynek legnagyobb repedésén igyekezett úgy benyúlni, hogy ne érintse meg a héjat. Bal kezével a seprűjébe kapaszkodva előrehajolt, és jobbával megmarkolta a függőket, a köztük lévő mágikus láncsal együtt. Amint megkaparintotta, máris zuhanórepülésben bukott alá, hogy kikerüljön a fölé hajló három fej éles fogainak hatósugarából.

Fordultában visszanézve éppen tanúja lehetett, amint a szobor egész teste két másodperc alatt ragyogó narancsszínre változik, izmos, tigriscsíkokkal tarkított teste megfeszül, szárnyait szélesre tárja, három fejével egyszerre kémlel minden irányba, majd utána veti magát.

Mire kijött a bukófordulóból, a háromfejű repülő kígyó már a sarkában lihegett. Kezében elszántan szorította zsákmányát, és sorra vetette be a gurkók ellen jól bevált kviddics mutatóványokat. Igyekezett a kijárat felé tartani, de fél kézzel, és hátrafelé figyelve nem volt könnyű dolga.

Cikázás közben először észre sem vette, a jobb tenyerébe maró fájdalmat. Csak lassan tudatosult benne, hogy valami baj van. Érezte, hogy ujjait és ökölbe szorított kézfejét nem bírja megmozdítani, azután pillanatok alatt a könyökéig hatolt a kín. Az érzés kísértetiesen hasonlított arra, amikor éjjel kifut a vér az ember karjából, és a tompa zibbadás az éles fájdalommal egyszerre jelentkezik.

A következő fordulóban éppen, hogy csak sikerült elkerülnie a méregfogak harapását egy felfelé irányzott kitéréssel, így azok néhány centivel mögötte lemaradva csattantak össze. A háta mögül elszánt, és kegyetlen hangok jutottak el hozzá.

- Kapd el! Öld meg! Tépd szét!

- El kell venni tőle, más nem számít!

- Igyekezz már! Egy ilyen kis korcsot csak el tudsz kapni!?

A sziszegő hangok egymás szavába vágva mondták a magukét, miközben állandóan Harry válla, lába, lobogó talárja, vagy seprűjének ágai után kapdostak.

Hiába közeledett a kijáratához, a benutság egyre inkább szétterjedt a testében. Ahogy a karjára nézett, látta, hogy bőre és ruhája egyaránt sűrű és kemény lett, akár a kő, és már jobb karja vállánál tartott ez az állapot. A fájdalommal és benutsággal küzdve egyre nehezebb volt elkerülni az éles fogakat, és a csapkodó farkat. Jobbjába belekövült a horcrux, baljával kapaszkodnia kellett, nehogy a mélybe zuhanjon, így esélye sem volt pálcát használni. Végül már fél oldala használhatatlanná vált, és a jobb lábát sem érezte, így mindent egy lapra tett fel. Már látszott a kijárat ovális foltja, de érezte, hogy nem bírja már sokáig. Egy hirtelen oldalcsavarral kitért balra, és meredek szögben felfelé vágott, pont a kapu irányába, de jóval fölé helyezve a célt. Csak reménykedett benne, hogy ha zuhanni kezd, tartani tudja legalább az irányt, és van esélye áthaladni a kijáraton.

A runespoor azonban rögtön reagált, és pillanatokon belül ismét a nyomában volt. Harry félig öntudatlanul, minden erejével a seprűbe kapaszkodva suhant, jobb oldalát és alsó testét már csak ólmos fájdalomként érzékelve, miközben a három fej egymásra sziszegő hangjainak acsarkodását hallgatta.

- Gyorsabban! Nem tudsz gyorsabban csapkodni?

- El kell vennünk tőle! Meg kell szereznünk!

- Szerencsétlenek! Miattatok pusztulunk éhen, ha ez a kis mocsok most megszökik!

Már közeledett az áhított célhoz, és egyenesen a nyílás felé zuhant, amikor hangos csattanást hallott, és elveszítette az eszméletét.

***

Ismeretlen, rettenetesen keserű folyadék ízét érezte a szájában, amikor magához tért. Egész testét ólom nehézség érezte, de a tompa fájdalom helyét fokozatosan átvette az újraindult keringés okozta zibongás. Mintha ezernyi hangya sürgölődött volna benne a talpától a feje búbjáig. Amikor kinyitotta a szemét, két barátja hajolt fölé.

- Hogy vagy? - kérdezte aggódva Hermione.

Harry kiszáradt szájjal nyelt egyet, és fel akart ülni, de Ron visszatartotta, és szája elé tartotta a kifogyhatatlan kulacsot, hogy ihasson néhány korty vizet.

- Ne aggódj, Harry. Minden rendben van, sikerült kihoznod az ereklyét. Néhány perc múlva ismét érezni fogod a tagjaidat, és jobban leszel. Ha teljesen hatott a bájital, felülhatsz, és megnézheted.

- Mi történt velem?

- Egy összetett varázslat láncolja össze a fülbevalókat. Az egyik eleme egy kővé változtató varázslat volt, ami vagy akkor lépett életbe, amikor megfogtad, vagy amikor elmozdítottad a helyéről - magyarázta Hermione. - Az utolsó pillanatban értél vissza. Ha valakinek a szíve is kővé dermed, nem mindig sikerül az újraélesztés. Szerencsére hatásos volt az elixír, ami nálad volt, és rögtön megállította, sőt, azonnal vissza is fordította a folyamatot. Ilyen gyors hatásról még nem is hallottam.

- Mi lett a lényel? - kérdezte Harry, miközben visszahanyatlott Ron feje alá tett talárjára. Magában hálát adott Piton előrelátásáért és felülmúlhatatlan bájitalfőző képességéért.

- Ráküldtünk néhány bénító és taroló átkot - vigyorgott rá barátja.

- Valamiféle runespoor hibrid lehetett. Úgy nézett ki, mintha egy kisebb fajta sárkánnyal keresztezték volna, hogy kialakítsák a repülési képességét. Miután áthoztad a horcruxot, a kapu magától elkezdett bezáródni, úgyhogy nem jutott ki - mesélte Hermione.

- Hagridnak biztos tetszett volna - folytatta lelkesen Ron. - Amikor rájött, hogy már nem fér át a kapun, mindhárom feje egymásnak esett, és tépték-marták egymást. Kár, hogy egy kukkot sem értettünk a sziszegéséből... Azután hirtelen zuhanni kezdett, de a végkifejletet már nem láttuk, mert végleg bezáródott a nyílás.

Harry érezte, ahogy testéből fokozatosan eltűnik a zsidongás, és örült, hogy ismét normálisan érzékeli mindenét. Felülve, jobb oldalán, a padlón megpillantotta Hollóháti Hedvig fülönfüggőit. Még mindig összekötötte őket a fénylő lánc, ami ezúttal már csak halványsárga fénnel derengett.

- Nem nyúltunk hozzá, csak elejtetted, amikor felengedett a dermedtség a kezetről.

- Még szerencse, hogy a kővé változtató varázslat kimerült azzal, hogy téged megbénított, ugyanis az összes főzetet elhasználtuk.

- Igyál egy kis erősítő bájitalt, Harry! Jó formában kell lenned! - bízta barátját Ron

- Az lenne a legjobb, ha a többi későbbre halasztanánk - vetette fel Hermione. - Dumbledore professzor sem a helyszínen akarta elpusztítani...

- Annak lehet, hogy csak a méreg volt az oka - vágott közbe Harry, akinek torka elszorult az emlék felidézésétől. - Most más a helyzet. Nem várhatunk vele. Még ha nem is kerít a hatalmában senkit a benne lakozó lélekdarab, mint a napló esetében, akkor sem biztonságos. Nem szerezhet róla tudomást senki. Minél előbb meg kell semmisíteni.

Barátai kétkedve csóválták a fejüket.

- Már jól vagyok - jelentette ki határozottan Harry. Mindhárman az ereklye felé fordultak, hogy kiderítsék, vajon mit tartogat még számukra.